

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 3

Το
ΑΛΟΓΟ
ΚΑΙ ΤΟ
ΑΓΟΡΙ ΤΟΥ

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΟΛΙΝ ΜΠΕΪΝΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Χρονικά της Νάρνια 3: Το άλογο και το αγόρι του**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Chronicles of Narnia – The Horse and His Boy
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, 2009
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: C. S. Lewis
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Pauline Baynes
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© C.S. Lewis Pte Ltd, 1954
© Εικονογράφησης: Pauline Baynes, C. S. Lewis Pte Ltd 1954
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4567-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4568-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοαντίτυπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Από το 1979	Publishers since 1979
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 3

Το
ΑΛΟΓΟ
ΚΑΙ ΤΟ
ΑΓΟΡΙ ΤΟΥ

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου

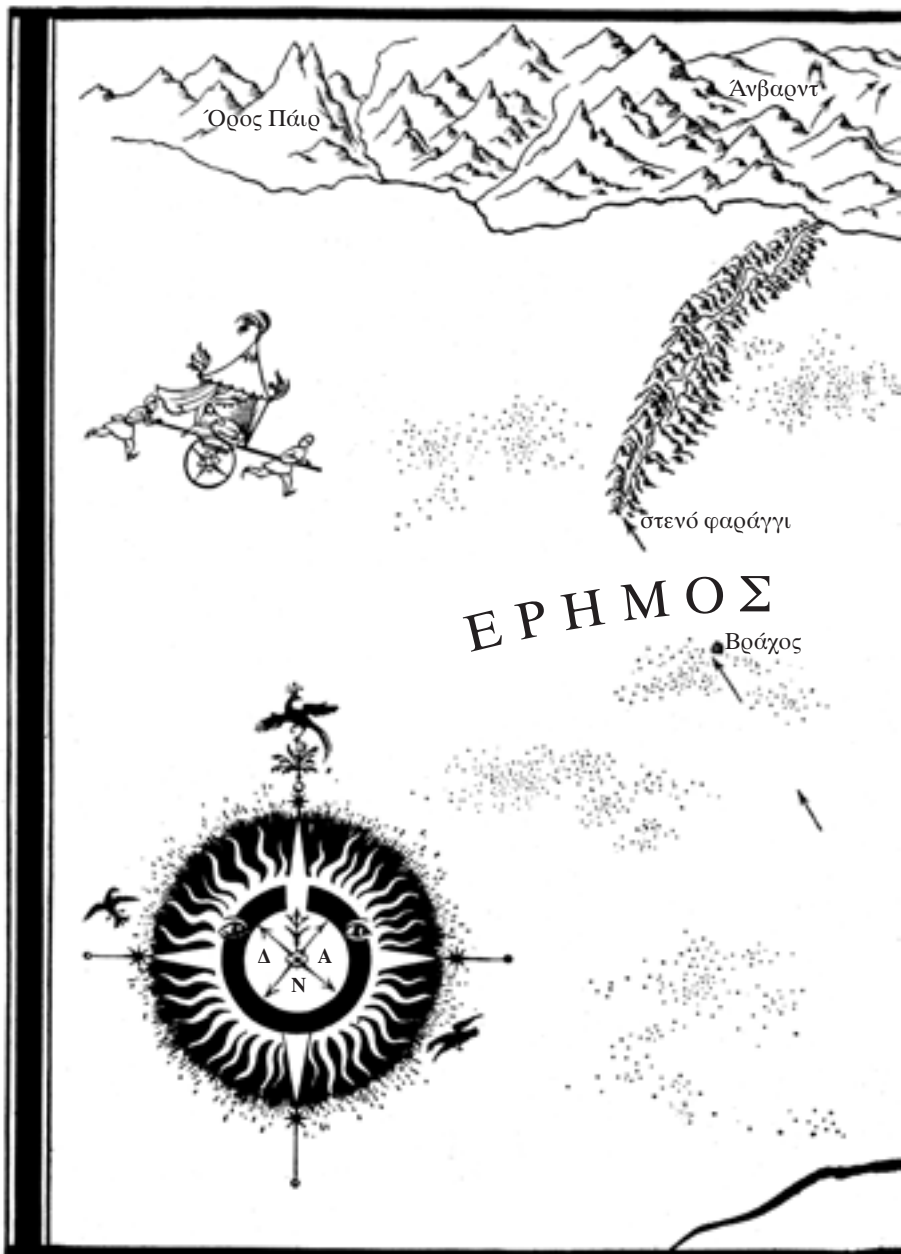

Στον Ντέιβιντ και τον Ντάγκλας Γκρέσαμ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Πώς άρχισαν τα ταξίδια του Σάστα.....	13
2. Μια περιπέτεια στην άκρη του δρόμου	27
3. Στις πύλες της Τασμπαάν	42
4. Ο Σάστα πέφτει στα χέρια των Ναρνιανών	54
5. Ο Πρίγκιπας Κόριν	68
6. Ο Σάστα στους Τάφους.....	81
7. Η Άραβις στην Τασμπαάν	91
8. Στο παλάτι του Τιςρόκ	104
9. Διασχίζοντας την έρημο	115
10. Ο Ερημίτης της Νότιας Διαδρομής	128
11. Ο αναπάντεχος συνταξιδιώτης	141
12. Ο Σάστα στη Νάρνια	154
13. Η μάχη στο Άνβαρντ	167
14. Πώς ο Μπρι έγινε σοφότερο άλογο.....	180
15. Ραμπαντάς ο Γελοίος.....	193

Πώς άρχισαν τα ταξίδια του Σάστα

Σε αυτή την ιστορία θα σου μιλήσω για μια περιπέτεια που διαδραματίστηκε στη Νάρνια και την Κάλορμιν και στις χώρες ανάμεσά τους, τον Χρυσό Αιώνα, όταν ήταν Μεγάλος Βασιλιάς της Νάρνια ο Πέτρος και κυβερνούσε μαζί με τον μικρό του αδελφό, που ήταν επίσης Βασιλιάς, και τις δύο αδελφές του, κι αυτές Βασίλισσες.

Εκείνο τον καιρό, πολύ πιο νότια, στην Κάλορμιν, σε έναν κολπίσκο κοντά στη θάλασσα, ζούσε ένας φτωχός ψαράς που τον έλεγαν Αρσίς και μαζί του είχε ένα αγόρι που τον φώναζε πατέρα. Σάστα το έλεγαν το αγόρι. Τις πιο πολλές μέρες ο Αρσίς έβγαινε το πρωί για ψάρεμα με τη βάρκα του και το απόγευμα έζευε το γαϊδούρι του στο κάρο, το φόρτωνε με την ψαριά του και κατηφόριζε νότια, περίπου ένα μίλι ως το χωριό για να την πουλήσει. Αν ξεπουλούσε, επέστρεφε στο σπίτι σε σχετικά καλή διάθεση και δεν έλεγε τίποτα στον Σάστα, αλλά αν δεν ξεπουλούσε, κάτι στραβό θα έβρισκε ότι είχε κάνει το παιδί και ίσως το έδερνε κιόλας. Πάντα υπήρχε κάτι στραβό που θα έκανε ο Σάστα, γιατί ήταν πολλές οι δουλειές του: μπάλωνε και έπλενε τα δίχτυα, μαγείρευε το φαΐ και καθαίριζε την καλύβα όπου έμεναν οι δυο τους.

Ο Σάστα δε νοιαζόταν καθόλου για οτιδήποτε βρισκόταν νότια από το σπίτι του, γιατί είχε πάει καμιά δυο φορές στο χωριό με τον Αρσίς και ήξερε ότι δεν είχε τίποτα ενδιαφέρον εκεί. Στο χωριό είχε γνωρίσει μόνο άλλους άντρες, ίδιους κι απαράλλαχτους με τον πατέρα του – άντρες με μακριά, βρόμικα καφτάνια, ξύλινα παπούτσια με γυριστές μύτες, τουρμπάνια στο κεφάλι και γενειάδες, που όλοι τους μιλούσαν πολύ αργά μεταξύ τους για πράγματα που έμοιαζαν βαρετά. Όμως ο Σάστα έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για οτιδήποτε υπήρχε στον Βορρά, γιατί εκεί δεν πήγαινε ποτέ κανείς και δεν τον άφηναν να πάει ούτε αυτός. Όταν καθόταν έξω από το σπίτι και μάλωνε τα δίχτυα ολομόναχος, συχνά κοιτούσε με λαχτάρα προς τον Βορρά. Δεν έβλεπε όμως παρά μια χορταριασμένη πλαγιά που ανηφόριζε ως μια επίπεδη κορυφογραμμή και παραπέρα ήταν μόνο ο ουρανός με όσα πουλιά περνούσαν σποραδικά.

Μερικές φορές, αν ήταν και ο Αρσίς εκεί, ο Σάστα ρωτούσε: «Πατέρα μου, τι έχει πέρα από τον λόφο;» Και τότε, αν ο ψαράς είχε κακή διάθεση, έδινε καμιά καρπαζιά στον Σάστα και του έλεγε να κοιτάζει τη δουλειά του. Ή, αν ήταν στις καλές του, απαντούσε: «Γιε μου, μην αφήνεις το μυαλό σου να τρέχει σε ανοησίες. Γιατί, όπως είχε πει ένας ποιητής, η προσήλωση στη δουλειά είναι η ρίζα της ευημερίας, κι αυτοί που αναρωτιούνται πράγματα που δεν τους αφορούν οδηγούν το πλοίο της απερισκεψίας κατευθείαν πάνω στα βράχια της ανέχειας».

Ο Σάστα σκεφτόταν ότι πέρα από τον λόφο ήταν σίγουρα κάποιο υπέροχο μυστικό που ο πατέρας του δεν ήθελε να του φανερώσει. Ωστόσο, η αλήθεια ήταν πως ο ψαράς τα έλεγε όλα αυτά επειδή δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τι υπήρχε στον

Βορρά. Και ούτε τον ένοιαζε. Ήταν πολύ πρακτικό μυαλό.

Μια μέρα ήρθε από τον Νότο ένας ξένος που δεν έμοιαζε με κανέναν απ' όσους είχε δει ο Σάστα ως τώρα. Ήταν καβάλα πάνω σε ένα δυνατό, πιτσιλωτό άλογο με κυματιστή χαίτη και ουρά, ο αναβολέας και τα γκέμια του οποίου ήταν γεμάτα ασήμι. Από το μεταξωτό τουρμπάνι του ξένου έβγαίνε η μύτη μιας περικεφαλαίας και στο στήθος του φορούσε σιδερόπλεκτο θώρακα. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα καμπυλωτό γιαταγάνι, στην πλάτη του μια στρογγυλή ασπίδα με μπρούντζινα στολίδια και στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα δόρυ. Το πρόσωπό του ήταν σκουρόχρωμο, όμως αυτό δεν παραξένεψε τον Σάστα, γιατί όλοι οι κάτοικοι της Κάλορμιν έτσι ήταν· αυτό που του φάνηκε περίεργο ήταν το μούσι του, γιατί ήταν βαμμένο πορφυρό, το είχε κατσαρώσει κι έλαμπε από τα μυρωδικά έλαια. Όμως ο Αρσίς κατάλαβε από τα χρυσαφικά που είχε ο ξένος στο άλλο του χέρι πως ήταν Ταρκαάν –μεγάλος άρχοντας– και γι' αυτό υποκλίθηκε γονατίζοντας μπροστά του, μέχρι το μούσι του να αγγίξει το χώμα, κι έκανε νόημα στον Σάστα να γονατίσει κι αυτός.

Ο ξένος τούς ζήτησε να τον φιλοξενήσουν το βράδυ, κάτι που, φυσικά, ο ψαράς δεν τόλμησε να αρνηθεί. Ότι καλύτερο είχαν το έβγαλαν για να φάει ο Ταρκαάν (που δεν εντυπωσιάστηκε κιόλας) και ο Σάστα πήρε ένα ξεροκόμματο και βγήκε από την καλύβα, όπως έκανε πάντα όταν ο ψαράς είχε παρέα. Σε αυτές τις περιπτώσεις συνήθως κοιμόταν με τον γαίδαρο στον μικρό αχυρένιο στάβλο του. Όμως παραήταν νωρίς για ύπνο και ο Σάστα, που δεν είχε μάθει ποτέ ότι δεν είναι σωστό να κρυφακούς πίσω από πόρτες, κόλλησε το αυτί του σε μια χαραμάδα στον ξύλινο τοίχο της καλύβας για να ακούσει τι έλεγαν οι μεγάλοι. Και να τι άκουσε:

«Και τώρα, οικοδεσπότη μου», είπε ο Ταρκαάν, «θέλω να ξέρεις πως σκέφτομαι να αγοράσω το αγόρι σου».

«Αφέντη μου», απάντησε ο ψαράς (και ο Σάστα κατάλαβε από τον δουλοπρεπή τόνο της φωνής του την άπληστη έκφραση που θα είχε πάρει και το πρόσωπό του), «τι αντίτιμο θα μπορούσε να αναγκάσει τον υπηρέτη σου, παρά τη φτώχεια του, να πουλήσει σκλάβο το μοναχοπαίδι του, τη σάρκα από τη σάρκα του; Δεν έχει πει, άλλωστε, κι ένας ποιητής, η πατρική στοργή είναι πιο δυνατή κι από τη σούπα, και τα παιδιά μας πιο πολύτιμα κι από διαμάντια;»

«Έτσι είναι», απάντησε ο καλεσμένος ξερά. «Ένας άλλος ποιητής όμως λέει: *Αυτός που πάει να ξεγελάσει τον ξύπνιο σκάβει μόνος του τον λάκκο του*. Μη βάζεις ψευτιές στο γέρι-κο στόμα σου. Το αγόρι αυτό εμφανέστατα δεν είναι γιος σου, γιατί τα δικά σου μάγουλα είναι μελαψά σαν τα δικά μου και το αγόρι είναι ξανθό και λευκό σαν τους καταραμένους αλά όμορφους βαρβάρους που ζουν στον μακρινό Βορρά».

«Καλά λένε, λοιπόν», απάντησε ο ψαράς, «ότι οι ασπίδες μπορούν να απωθήσουν τα σπαθιά, αλλά το Μάτι της Σοφίας διαπερνά όλα τα οχυρά! Μάθε τότε, θαυμαστέ μου επισκέπτη, ότι δεν παντρεύτηκα ποτέ εξαιτίας της φριχτής μου φτώχειας και δεν έκανα παιδιά. Αλλά την ίδια χρονιά που άρχισε η σεβαστή και φιλεύσπλαχνη βασιλεία του Τισρόκ (που πολυχρονεμένος να είναι), ένα βράδυ με πανσέληνο τέλησαν οι θεοί να μου στερήσουν τον ύπνο μου. Έτσι, σηκώθηκα από το κρεβάτι μου, βγήκα από αυτή την τρώγλη και πήγα στην παραλία να με χτυπήσει λίγο ο δροσερός αέρας και να χαζέψω τα νερά. Λίγο μετά άκουσα κάτι σαν κουπιά να με πλησιάζουν από τη θάλασσα και μετά κάτι σαν αδύναμο κλάμα. Και σε λιγάκι το κύμα έβγαλε στη στεριά μια βαρκούλα που είχε μέσα μόνο έναν άντρα, σκελετωμένο από την πείνα και τη δίψα, που είχε πεθάνει, αλλά πριν από λίγο (για-

τί ήταν ακόμα ζεστός), ένα άδειο ασκί κι ένα μωρό, ακόμα ζωντανό. Χωρίς αμφιβολία, σκέφτηκα, αυτοί οι δύσμοιροι γλίτωσαν από ναυάγιο μεγάλου πλοίου, αλλά με τα θαυμαστά έργα των θεών ο μεγάλος πέθανε της πείνας για να κρατήσει το παιδί ζωντανό, και, μόλις αντίκρισε τη γη, ξεψύχησε. Συγχρόνως σκέφτηκα πως οι θεοί πάντα ανταμείβουν όσους συμπαράστέκονται στους δυστυχείς και είναι συμπονετικοί... γιατί ο άνθρωπος που σε υπηρετεί τώρα εδώ έχει τρυφερή καρδιά...»

«Άσε τα κούφια λόγια που σου πλέκουν το εγκώμιο», τον διέκοψε ο Ταρκαάν. «Μου αρκεί που ξέρω ότι πήρες το παιδί... κι έχεις βγάλει δέκα φορές την αξία του ψωμιού που τρώει κάθε μέρα με τη δουλειά του, όπως μπορεί καθένας να δει. Και τώρα, πες μου αμέσως την τιμή που τον πουλάς, γιατί έχω κουραστεί από την πολυλογία σου».

«Εσύ ο ίδιος είπες σοφά», απάντησε ο Αρσίς, «ότι η δουλειά του αγοριού είναι για μένα ανεκτίμητης αξίας. Πρέπει να το υπολογίσουμε αυτό, όταν συμφωνήσουμε την τιμή. Γιατί, αν πουλήσω το παιδί, πρέπει οπωσδήποτε να αγοράσω ή να πληρώνω άλλο να μου κάνει τη δουλειά».

«Θα σου δώσω δεκαπέντε μισοφέγγαρα», είπε ο Ταρκαάν.

«Δεκαπέντε!» φώναξε ο Αρσίς με μια φωνή ανάμεσα σε κλάμα και κραυγή. «Δεκαπέντε! Για το στήριγμα των γηραιών μου και τη χαρά των ματιών μου! Μην κοροϊδεύεις τ' άσπρα μου γένια κι ας είσαι Ταρκαάν. Θέλω εβδομήντα μισοφέγγαρα».

Σε εκείνο το σημείο ο Σάστα σηκώθηκε κι έφυγε στις μύτες των ποδιών του. Είχε ακούσει όσα έπρεπε, γιατί τέτοια παζάρια είχε ζήσει πολλά στο χωριό και ήξερε πώς πήγαιναν. Ήταν σίγουρος πως ο Αρσίς θα τον πουλούσε στο τέ-

λος για λίγο περισσότερα από δεκαπέντε μισοφέγγαρα και πολύ λιγότερο από εβδομήντα, αλλά θα έκαναν ώρες μέχρι να συμφωνήσουν με τον Ταρκαάν.

Δεν πρέπει να φανταστείς ότι ο Σάστα ένιωσε όπως θα νιώθαμε εσύ κι εγώ, αν κρυφακούγαμε ότι οι γονείς μας συζητούσαν να μας πουλήσουν σκλάβους. Για αρχή, η ζωή του δεν ήταν και πολύ καλύτερη από σκλαβιά· και ποιος του έλεγε ότι ο αρχοντικός ξένος με το σπουδαίο άλογο δε θα του φερόταν καλύτερα από τον Αρσίς; Έπειτα, η ιστορία πως τον είχε ανακαλύψει ο ψαράς μέσα στη βάρκα τον είχε γεμίσει με ενθουσιασμό και με μια αίσθηση ανακούφισης. Πολλές φορές ένιωσε άσχημα γιατί, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν είχε καταφέρει ποτέ να αγαπήσει τον ψαρά και ήξερε ότι ένα παιδί οφείλει να αγαπάει τον πατέρα του. Και τώρα, απ' ό,τι φαινόταν, δεν είχε καμία σχέση με τον Αρσίς. Του έφυγε ένα μεγάλο βάρος από την ψυχή του. *Τότε, μπορεί να είμαι οποιοσδήποτε άλλος! σκέφτηκε. Μπορεί να είμαι ο γιος του ίδιου του Ταρκαάν... ή ο γιος του Τιρόκ (που πολυχρονεμένος να είναι)... ή κάποιου θεού!*

Στεκόταν έξω στο χορταριασμένο σημείο μπροστά στην καλύβα όσο τα σκεφτόταν όλα αυτά. Σουρούπωνε γρήγορα και είχαν ήδη βγει κάνα δυο αστέρια, αλλά τα απομεινάριά του ηλιοβασιλέματος διακρίνονταν ακόμα στα δυτικά. Λίγο πιο πέρα βοσκούσε το άλογο του ξένου, που ήταν δεμένο χαλαρά σε έναν σιδερένιο κρίκο στον τοίχο έξω από τον στάβλο του γαϊδάρου. Ο Σάστα το πλησίασε και το χάιδεψε στη ράχη. Αυτό συνέχισε να ξεριζώνει τα χορτάρια και δεν του έδωσε σημασία.

Μετά πέρασε μια άλλη σκέψη από το μυαλό του Σάστα. «Τι άνθρωπος να είναι αυτός ο Ταρκαάν;» είπε δυνατά. «Μα-

κάρι να είναι καλός. Κάποιοι σκλάβοι σε σπίτια μεγάλων αρχόντων δεν κάνουν σχεδόν τίποτα. Φορούν ωραία ρούχα και τρώνε κρέας κάθε μέρα. Μπορεί να με πάρει στους πολέμους και να σώσω τη ζωή του σε καμιά μάχη και μετά να με ελευθερώσει, να με κάνει γιο του, να μου δώσει παλάτι, άμαξα και πανοπλία. Αλλά, πάλι, μπορεί να είναι φριχτά σκληρός άνθρωπος. Μπορεί να με στείλει να δουλεύω στα χωράφια αλυσοδεμένο. Μακάρι να 'ξερα... Πώς μπορώ να μάθω; Πάω στοίχημα πως αυτό το άλογο ξέρει. Αχ, και να μπορούσε να μου πει».

Το άλογο σήκωσε το κεφάλι του. Ο Σάστα χάιδεψε τη μύτη του, που ήταν απαλή σαν μετάξι, και είπε:

«Μακάρι να μπορούσες να μιλήσεις, φιλαράκο».

Και τότε, για μια στιγμή νόμιζε πως ονειρευόταν, γιατί άκουσε πολύ καθαρά, αν και χαμηλόφωνα, να του λέει το άλογο: «Κι όμως, μπορώ».

Ο Σάστα κοίταξε έντονα τα μεγάλα μάτια του αλόγου, ενώ τα δικά του γούρλωσαν από έκπληξη.

«Πώς έμαθες να μιλάς;»

«Σσς! Όχι τόσο δυνατά», απάντησε το άλογο. «Από εκεί που έρχομαι, σχεδόν όλα τα ζώα μιλούν».

«Και από πού έρχεσαι;» ρώτησε ο Σάστα.

«Από τη Νάρνια», απάντησε το άλογο. «Την ευτυχισμένη χώρα της Νάρνια... τη Νάρνια με τα βουνά όλο ρείκια και τους λόφους γεμάτους θυμάρι, τη Νάρνια με τα πολλά ποτάμια, τα νωπά λαγκάδια, τις βρυώδεις σπηλιές και τα βαθιά δάση που αντηχούν από τα σφυριά των Νάνων. Αχ, τι γλυκός που είναι ο αέρας στη Νάρνια! Μια ώρα ζωής εκεί είναι καλύτερη από χίλια χρόνια στην Κάλορμιν». Το άλογο χλιμίντρισε σαν να αναστέναζε.

«Πώς βρέθηκες εδώ;» είπε ο Σάστα.

«Με απήγαγαν», απάντησε το άλογο. «Ή με έκλειψαν ή με αιχμαλώτισαν... όπως θες πες το. Ήμουν ένα πουλαράκι τότε. Η μητέρα μου με είχε προειδοποιήσει να μην τριγυρίζω στις νότιες πλαγιές, στην Άρτσενλαντ και πέρα, αλλά δεν την άκουσα. Και, μα τη Χαίτη του Λιονταριού, την πλήρωσα πολύ ακριβά την τρέλα μου. Όλα αυτά τα χρόνια με έχουν σκλάβο οι άνθρωποι, κρύβω την αληθινή μου φύση και κάνω τον μουγκό και τον ανόητο σαν τα δικά τους άλογα».

«Γιατί δεν τους είπες ποιος είσαι;»

«Γιατί δεν είμαι βλάκας, γι' αυτό. Αν μάθαιναν ότι μιλάω, θα με έκαναν θέαμα στα πανηγύρια και θα με φύλαγαν ακόμα πιο προσεκτικά. Θα έχανα και την τελευταία μου ευκαιρία να το σκάσω».

«Και γιατί...» άρχισε να λέει ο Σάστα, αλλά το άλογο τον διέκοψε.

«Κοίτα τώρα», είπε, «δεν πρέπει να χάνουμε χρόνο με άχρηστες ερωτήσεις. Θέλεις να μάθεις για τον αφέντη μου, τον Ταρκαάν Ανθραντίν. Λοιπόν, είναι κακός. Με μένα όχι και τόσο, γιατί ένα πολεμικό άλογο στοιχίζει πολύ ακριβά για να του φέρεσαι άσχημα. Αλλά εσύ καλύτερα να πεθάνεις απόψε, παρά να πας αύριο σκλάβος στο σπίτι του».

«Τότε καλύτερα να το σκάσω», είπε κατάχλομος ο Σάστα.

«Ναι, καλύτερα», είπε το άλογο. «Μήπως να το σκάσουμε μαζί;»

«Θα το σκάσεις κι εσύ;» είπε ο Σάστα.

«Ναι, αν έρθεις μαζί μου», απάντησε το άλογο. «Είναι ευκαιρία και για τους δυο μας. Βλέπεις, αν το σκάσω χωρίς καβαλάρη, όσοι με βλέπουν θα λένε *αδέσποτο άλογο* και θα με κυνηγούν για να με πιάσουν. Με καβαλάρη έχω μια πιθανό-

τητα να τα καταφέρω. Σ' αυτό μπορείς να με βοηθήσεις εσύ. Εξάλλου, δεν μπορείς να πας και πολύ μακριά με αυτά τα δυο αστεία ποδαράκια σου (μα, τι άβολα πόδια έχετε εσείς οι άνθρωποι!). Όμως πάνω μου μπορείς να αφήσεις πίσω σου όλα τα άλογα αυτής της χώρας. Σ' αυτό μπορώ να σε βοηθήσω εγώ. Και τώρα που τα λέμε, ξέρεις να καβαλικεύεις;»

«Α, ναι, φυσικά», είπε ο Σάστα. «Δηλαδή, έχω καβαλικεύσει τον γάιδαρο».

«Τον ποιον;» έκανε το άλογο με βαθιά περιφρόνηση. (Τουλάχιστον, αυτό εννοούσε. Η αλήθεια είναι ότι βγήκε κάτι σαν χλιμίντρισμα – «Τον π-ι-ι-ι-ι;» Τα άλογα που μιλούν έχουν πάντα πιο αλογένια προφορά, όταν είναι θυμωμένα.)

«Με άλλα λόγια», συνέχισε, «δεν ξέρεις να ιππεύεις. Αυτό είναι πρόβλημα. Θα σε μάθω όσο προχωράμε. Δεν μπορείς να ιππεύσεις, αλλά τουλάχιστον ξέρεις να πέφτεις;»

«Όλοι ξέρουν να πέφτουν», είπε ο Σάστα.

«Εννοώ, ξέρεις να πέφτεις και να σηκώνεσαι χωρίς να κλαις, και μετά να καβαλικεύεις και να πέφτεις ξανά χωρίς να φοβάσαι ότι θα πέσεις;»

«Θα... θα προσπαθήσω», είπε ο Σάστα.

«Καημένο πλασματάκι», είπε το άλογο, πιο απαλά τώρα. «Ξεχνάω πως είσαι ένα πουλαράκι ακόμα. Θα σε κάνω εγώ με τον καιρό σπουδαίο καβαλάρη. Και τώρα... δεν πρέπει να φύγουμε προτού κοιμηθούν αυτοί οι δυο στην καλύβα. Στο μεταξύ, ας κάνουμε τα σχέδιά μας. Ο Ταρκαάν μου πηγαίνει βόρεια σε μια μεγάλη πόλη, την Τασμπαάν, στην αυλή του Τιςρόκ...»

«Να σου πω», τον διέκοψε ο Σάστα λίγο τρομαγμένος, «δεν πρέπει να πεις που πολυχρονεμένος να είναι;»

«Γιατί;» ρώτησε το άλογο. «Εγώ είμαι ελεύθερος πολίτης

της Νάρνια. Γιατί να μιλώ όπως μιλούν οι σκλάβοι και οι ανόητοι; Δε θέλω να ζήσει πολύ και ξέρω ότι δε θα ζήσει αιώνια, είτε το θέλω είτε όχι. Και βλέπω πως είσαι κι εσύ από τον ελεύθερο Βορρά. Γι' αυτό μεταξύ μας δε θα λέμε αυτές τις νότιες μπουρδες! Και τώρα, στα σχέδιά μας ξανά. Όπως είπα, ο άνθρωπός μου είναι στον δρόμο βόρεια για την Τασμπιάν».

«Θες να πεις ότι καλύτερα εμείς να πάμε νότια;»

«Δε νομίζω», είπε το άλογο. «Βλέπεις, αυτός πιστεύει ότι είμαι μουγκός και ανόητος σαν τα άλλα άλογα. Κι αν ήμουν, αμέσως μόλις ελευθερωνόμουν, κανονικά θα ξαναγύριζα πάλι στον στάβλο μου· δηλαδή, πίσω στο παλάτι του, που είναι δυο μέρες δρόμος νότια. Εκεί θα πάει να με ψάξει. Ούτε που θα του περάσει από το μυαλό πως πηγαίνω βόρεια μόνος μου. Και, πάντως, το πιο πιθανό είναι να νομίσει ότι τον είδε κάποιος καβάλα πάνω μου στο χωριό που περάσαμε, μας ακολούθησε και με έκλειψε».

«Ζήτη!» είπε ο Σάστα. «Τότε θα πάμε βόρεια. Όλη μου τη ζωή λαχταρούσα να πάω βόρεια».

«Φυσικά και το λαχταρούσες», είπε το άλογο. «Είναι το αίμα που έχεις μέσα σου. Είμαι βέβαιος πως είσαι γνήσιο τέκνο του Βορρά. Αλλά μη μιλάς τόσο δυνατά. Νομίζω πως σύντομα θα κοιμηθούν».

«Πάω να κρυφοκοιτάξω», πρότεινε ο Σάστα.

«Καλή ιδέα», είπε το άλογο. «Πρόσεξε μη σε καταλάβουν».

Ήταν πολύ πιο σκοτεινά τώρα και πολύ ήσυχα. Ακούγονταν μόνο τα κύματα στην ακτή, αλλά ο Σάστα ούτε που τα πρόσεξε, γιατί τα άκουγε μέρα νύχτα όλη του τη ζωή. Στην καλύβα, καθώς την πλησίαζε, δεν έβλεπε κάποιο φως. Αφουγκράστηκε έξω από την πόρτα, αλλά δεν άκουσε τίποτα. Όταν έκανε τον γύρο για να πάει στο μοναδικό παράθυρο,

άκουσε, έπειτα από ένα δυο δευτερόλεπτα, το γνωστό, τσιριχτό ροχαλητό του ψαρά. Χάρηκε που σκέφτηκε πως, αν όλα πήγαιναν καλά, δε θα το άκουγε ποτέ ξανά. Κράτησε την ανάσα του και, λίγο λυπημένος, αλλά πολύ περισσότερο χαρούμενος, απομακρύνθηκε αθόρυβα στο χορτάρι και πήγε στον στάβλο του γαϊδάρου. Εκεί ψαχούλεψε στο μέρος που ήξερε ότι ήταν κρυμμένο το κλειδί, άνοιξε την πόρτα και βρήκε τη σέλα και τα γκέμια του αλόγου, που τα είχαν ασφαλίσει για τη νύχτα. Έσκυψε και φίλησε τη μύτη του γαϊδάρου. «Κρίμα που δε γίνεται να πάρουμε κι εσένα μαζί», είπε.

«Άντε, επιτέλους», είπε το άλογο, όταν ο Σάστα πήγε κοντά του. «Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι τι απέγινες».

«Πήγα να πάρω τα πράγματά σου από τον στάβλο», απάντησε ο Σάστα. «Μπορείς να μου πεις τώρα πώς να σου τα φορέσω;»

Τα επόμενα λίγα λεπτά ο Σάστα στρώθηκε στη δουλειά, πολύ προσεκτικά για να μην κάνει θόρυβο, ενώ το άλογο του έδινε οδηγίες, όπως: «Δέσε πιο σφιχτά αυτό το λουρί» ή «Θα βρεις μια πόρπη εκεί πιο χαμηλά» ή «Πρέπει να κοντύνεις πολύ αυτούς τους αναβολείς». Όταν τελείωσαν όλα, είπε:

«Λοιπόν, πρέπει να έχουμε χαλινάρια για να φαίνονται, αλλά δε θα τα χρησιμοποιείς. Να τα δέσεις στη σέλα... πολύ χαλαρά, για να κάνω ό,τι θέλω με το κεφάλι μου. Και να θυμάσαι: δεν πρέπει να τα ακουμπάς».

«Τότε γιατί να τα έχουμε;» ρώτησε ο Σάστα.

«Κανονικά είναι για να με καθοδηγούν», απάντησε το άλογο. «Όμως, αφού σκοπεύω να οδηγώ εγώ σε αυτό το ταξίδι, σε παρακαλώ τα χέρια σου κάν' τα ότι άλλο θέλεις. Κι ακόμα ένα πράγμα: δε σου επιτρέπω να με αρπάζεις από τη χαίτη».

«Έλα τώρα!» τον παρακάλεσε ο Σάστα. «Αν δεν κρατιέ-

μαι ούτε από τα χαλινάρια ούτε από τη χαίτη σου, τότε από πού θα κρατιέμαι;»

«Θα κρατιέσαι με τα γόνατά σου», είπε το άλογο. «Αυτό είναι το μυστικό του καλού καβαλάρη. Σφίξε το κορμί μου με τα γόνατά σου όσο δυνατά θέλεις· να κάθεται και ίσιος, στητός, σαν να έχεις καταπιεί μπαστούνι· και να έχεις τους αγκώνες σου κοντά στο σώμα σου. Και τώρα που το θυμήθηκα, τι έκανες τα σπιρούνια;»

«Τα φόρεσα στα παπούτσια μου, φυσικά», είπε ο Σάστα. «Αυτό ξέρω να το κάνω».

«Να τα βγάλεις και να τα βάλεις στη θήκη της σέλας. Μπορεί να καταφέρουμε να τα πουλήσουμε, όταν φτάσουμε στην Τασμπαν. Έτοιμος; Και τώρα μπορείς να ανέβεις».

«Ωχ! Είσαι τρομερά ψηλός», είπε με κομμένη την ανάσα ο Σάστα μετά την πρώτη του, και αποτυχημένη, προσπάθεια.

«Άλογο είμαι, τι με πέρασες;» ήταν η απάντηση. «Όποιος σε δει θα νομίζει ότι πας να σκαρφαλώσεις σε θημωνιά, έτσι που το κάνεις! Άντε, καλύτερα τώρα. Λοιπόν, κάθισε ίσιος και να θυμάσαι τι σου είπα για τα γόνατά σου. Αστείο είναι που από πρώτος στις εφόδους του ιππικού και πρώτος στις ιπποδρομίες έχω τώρα ένα σακί πατάτες σαν εσένα πάνω στη σέλα μου! Τέλος πάντων, πάμε». Το άλογο χασκογέλασε, αλλά κάπως τρυφερά.

Κι έτσι άρχισε το βραδινό τους ταξίδι με μεγάλες προφυλάξεις. Πρώτα απ' όλα το άλογο πήγε νότια από την καλύβα του ψαρά, στο ποταμάκι που χυνόταν στη θάλασσα, και φρόντισε να αφήσει στη λάσπη μερικές πολύ διακριτές πατημασιές που να δείχνουν προς τον Νότο. Αλλά όταν βρέθηκε στη μέση του νερού, έστριψε για να ανηφορίσει αντίθετα στο ρεύμα και προχώρησε μέχρι που έφτασαν περίπου εκατό μέτρα

πιο κοντά στην ενδοχώρα από την καλύβα. Μετά διάλεξε ένα ωραίο σημείο της όχθης, όλο χαλίγια, πάνω στα οποία δε μένουν ίχνη, και βγήκε στη βόρεια πλευρά. Τότε, πάντα με αργό βηματισμό, κατευθύνθηκε κι άλλο βόρεια, μέχρι που η καλύβα, το ένα δέντρο, ο στάβλος του γαϊδάρου και το ρυάκι –όλα, δηλαδή, όσα ήξερε ο Σάστα μέχρι εκείνη τη στιγμή– είχαν βυθιστεί αθέατα στο γκριζωπό σκοτάδι της καλοκαιρινής νύχτας. Ανέβηκαν τον λόφο και είχαν πια φτάσει στην κορυφή της πλαγιάς – εκείνης της πλαγιάς που ήταν πάντα το σύνορο του γνωστού στον Σάστα κόσμου. Δεν μπορούσε να δει τίποτα μπροστά του, μόνο πως ήταν ανοιχτά και χορταριασμένα. Του φάνηκε ατελείωτο το τοπίο: άγριο, έρημο και ελεύθερο.

«Για δεξ!» παρατήρησε το άλογο. «Ωραίο μέρος για καλπασμό, ε;»

«Αχ, όχι», είπε ο Σάστα. «Όχι ακόμα. Δεν ξέρω πώς... σε παρακαλώ, Άλογο. Δεν ξέρω και πώς σε λένε».

«Μπρίχι-χίνι-μπίνι-χούχι-χα», είπε το άλογο.

«Δε θα μπορέσω ποτέ να το πω αυτό», παραδέχτηκε ο Σάστα. «Να σε λέω Μπρι;»

«Ε, αν δεν μπορείς αλλιώς, λέγε με έτσι», είπε το άλογο. «Κι εγώ πώς να σε λέω;»

«Σάστα με λένε».

«Χμμ», έκανε ο Μπρι. «Και μετά λες ότι το δικό μου είναι δύσκολο. Λοιπόν, για εκείνον τον καλπασμό που λέγαμε. Είναι πολύ πιο εύκολος από τον τριποδισμό, γιατί δεν ανεβοκατεβαίνεις. Σφίξε τα γόνατά σου και να κοιτάς μόνο ευθεία μπροστά, ανάμεσα στ' αυτιά μου. Μην κοιτάς το χώμα. Αν σου φαίνεται ότι θα πέσεις, σφίξε πιο γερά τα γόνατα και κάθισε πιο ίσια. Έτοιμος; Πάμε στη Νάργια και στον Βορρά».

Μια περιπέτεια στην άκρη του δρόμου

Ο Σάστα ξύπνησε σχεδόν μεσημέρι την άλλη μέρα από κάτι ζεστό και απαλό δίπλα στο πρόσωπό του. Άνοιξε τα μάτια του και είδε το μακρύ κεφάλι ενός αλόγου να τον κοιτάζει· η μύτη και τα χείλη του άγγιζαν τα δικά του. Θυμήθηκε τότε τα συναρπαστικά γεγονότα της περασμένης νύχτας και ανακάθισε. Όμως αυτή η κίνηση τον έκανε να μουγκρίσει από πόνο.

«Άου, Μπρι!» στέναξε. «Πονάω πάρα πολύ. Παντού. Δεν μπορώ καν να κουνηθώ».

«Καλημέρα, μικρούλη», είπε ο Μπρι. «Το φοβόμουν ότι μπορεί να πιανόσουν. Αποκλείεται να είναι από τα πεσίματα. Καμιά δεκαριά φορές έπεσες μόνο και πάντα πάνω στο υπέροχο, μαλακό, ανοιξιάτικο χορτάρι, που πρέπει να έκανε το πέσιμο απόλαυση. Και τη μόνη φορά που μπορεί να χτυπούσες άσχημα έκοψε τη φόρα σου εκείνος ο θάμνος με τα απαλά φυλλαράκια. Όχι, από την ιππασία είναι, γιατί πάντα σε δυσκολεύει στην αρχή. Τι λες να φας; Εγώ πήρα το πρωινό μου».

«Α, σκασίλα μου για το πρωινό και για όλα», είπε ο Σάστα. «Σου λέω, δεν μπορώ να κουνηθώ». Όμως το άλογο τον έσπρωξε με τη μουσούδα του και τον σκούνησε απαλά με

την οπλή του, μέχρι που αναγκάστηκε να σηκωθεί. Και τότε κοίταξε γύρω του και είδε πού βρίσκονταν. Πίσω τους υπήρχε ένα δασάκι. Μπροστά τους το χορτάρι, διάστικτο με λευκά λουλουδάκια, που κατέβαινε ως την άκρη ενός γκρεμού. Πολύ παρακάτω, τόσο ώστε ο ήχος των κυμάτων να φτάνει αχνός στ' αυτιά τους, ήταν η θάλασσα. Ο Σάστα δεν την είχε δει ποτέ από τέτοιο ύψος ούτε είχε δει πόσο μεγάλη είναι ούτε είχε φανταστεί ποτέ πόσα χρώματα είχε. Κι από τις δυο μεριές απλωνόταν η ακτή, από ακρωτήριο σε ακρωτήριο, και σε κάποια σημεία έβλεπες τον λευκό αφρό να χτυπάει τα βράχια, αλλά χωρίς ήχο, γιατί ήταν πολύ μακριά. Από πάνω τους πετούσαν γλάροι και η ξέστη λαμπύριζε στην άμμο· ήταν μια καυτή μέρα. Όμως αυτό που τράβηξε περισσότερο την προσοχή του Σάστα ήταν ο αέρας. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι του έλειπε, μέχρι που συνειδητοποίησε ότι δε μύριζε καθόλου ψαριλά. Γιατί, φυσικά, σε όλη τη ζωή του δεν είχε φύγει ποτέ μακριά από αυτή τη μυρωδιά, είτε ήταν στην καλύβα είτε στα δίχτυα. Κι αυτός ο νέος αέρας ήταν απολαυστικός και η παλιά του ζωή του φαινόταν τόσο μακρινή, που ξέχασε για λίγο τις μελανιές του και τους πονεμένους μυς και είπε:

«Να σου πω, Μπρι, κάτι έλεγες πριν για πρωινό...»

«Ναι», απάντησε ο Μπρι. «Νομίζω ότι κάτι θα βρεις μέσα στα σακιά. Είναι εκεί πέρα, σε εκείνο το δέντρο όπου τα κρέμασες χθες βράδυ... ή, μάλλον, νωρίς σήμερα το πρωί».

Ψαχούλεψαν μέσα στα σακιά και τα ευρήματα ήταν πολύ ευχάριστα: κρέας παστό, αν και λίγο μπαγιατίκο, ένα σακουλάκι σύκα ξερά κι ένα άλλο με τυρί, ένα μικρό φλασκί κρασί και λίγα χρήματα· περίπου σαράντα μισοφέγγαρα όλα μαζί, αλλά πρώτη φορά έβλεπε ο Σάστα τόσο πολλά λεφτά.

Ο Σάστα κάθισε κάτω –με κόπο και προσεκτικά–, με την

πλάτη ακουμπισμένη σε ένα δέντρο και, όσο έτρωγε το παστό, ο Μπρι έφαγε κι αυτός ακόμα λίγες μπουκιές από το χορτάρι για να του κρατήσει συντροφιά.

«Δε θα ήταν κλεψιά να πάρουμε τα λεφτά;» ρώτησε ο Σάστα.

«Α», είπε το άλογο, που σήκωσε το κεφάλι, με το στόμα γεμάτο, «δεν το σκέφτηκα αυτό. Ένα ελεύθερο άλογο που μιλάει δεν πρέπει, βέβαια, να κλέβει. Αλλά είμαστε φυλακισμένοι και αιχμάλωτοι σε εχθρική χώρα. Αυτά τα λεφτά είναι τα λάφυρά μας, η λεία μας. Εξάλλου, πώς θα βρούμε φαγητό για σένα χωρίς αυτά; Φαντάζομαι πως, σαν όλους τους ανθρώπους, δεν τρως ούτε εσύ φυσικές τροφές όπως χορτάρι και βρόμη».

«Δεν μπορώ».

«Δοκίμασες ποτέ;»

«Ναι, δοκίμασα. Δεν κατέβαινε με τίποτα. Ούτε εσύ θα μπορούσες στη θέση μου».

«Μυστήρια πλάσματα είστε εσείς οι άνθρωποι...» παρατήρησε ο Μπρι.

Όταν ο Σάστα τελείωσε το πρωινό του (που ήταν με διαφορά το καλύτερο που είχε φάει ποτέ), ο Μπρι είπε:

«Νομίζω ότι θα κάνω ένα ωραίο κύλισμα προτού φορέσω πάλι τη σέλα». Κι αυτό έκανε. «Ωραίο είναι. Πολύ ωραίο», είπε, τρίβοντας τη ράχη του στα χόρτα και κουνώντας τα τέσσερα πόδια του στον αέρα. «Κάνε κι εσύ, Σάστα», ρουθούνισε. «Είναι πολύ αναζωογονητικό».

Ο Σάστα όμως έβαλε τα γέλια. «Είσαι αστείος έτσι ανάσκελα!» φώναξε.

«Καθόλου αστείος δεν είμαι», απάντησε ο Μπρι.

Όμως μετά, ξαφνικά, κύλησε στο πλάι, σήκωσε το κεφάλι

λι του και κάρφωσε με το βλέμμα του τον Σάστα ξεφυσώντας λίγο.

«Αλήθεια είμαι αστείος;» ρώτησε κάπως ανήσυχος.

«Ναι, αλήθεια», απάντησε ο Σάστα. «Αλλά και τι πειράζει;»

«Λες», είπε ο Μπρι, «λες τα άλογα που μιλούν να μην κά-
νουν τέτοια ανόητα, τέτοια γελοία κόλπα σαν αυτά που έμα-
θα από τα μουγκά άλογα; Θα ήταν τρομερό να ανακαλύψω,
όταν γυρίσω στη Νάρνια, πως αντέγραψα ένα σωρό τιποτέ-
νιες, κακές συνήθειες. Τι λες εσύ, Σάστα; Αλήθεια πες μου.
Μη φοβηθείς μήπως με πληγώσεις. Πιστεύεις ότι τα αληθινά
ελεύθερα άλογα... αυτά που μιλούν... κυλιούνται;»

«Πού να ξέρω εγώ; Πάντως, εγώ στη θέση σου δε θα χο-
λόσκαγα και πολύ. Ας φτάσουμε πρώτα και βλέπουμε. Ξέ-
ρεις τον δρόμο;»

«Ξέρω τον δρόμο για την Τασμπαάν. Μετά είναι η έρη-
μος. Εντάξει, θα βρούμε τρόπο να διασχίσουμε την έρημο,
μη φοβάσαι. Και τότε θα φανούν τα βόρεια βουνά. Για σκέ-
ψου! Η Νάρνια και ο Βορράς! Τίποτα δε μας σταματάει τό-
τε. Αλλά θα ηρεμήσω μόνο όταν περάσουμε την Τασμπαάν.
Εσύ κι εγώ είμαστε πιο ασφαλείς μακριά από τις πόλεις».

«Δεν μπορούμε να την αποφύγουμε;»

«Όχι, γιατί αλλιώς θα πρέπει να μπορούμε στη ενδοχώρα
κι αυτό θα μας βγάλει σε οργωμένα χωράφια και κεντρικούς
δρόμους, και δεν ξέρω πώς να πάω από εκεί. Όχι, πρέπει να
προχωρήσουμε πλάι στην ακτή. Εδώ πάνω στους λόφους θα
βρούμε μόνο πρόβατα, λαγούς, γλάρους και κάναν βοσκό.
Τι λες να ξεκινήσουμε τώρα;»

Τα πόδια του Σάστα πονούσαν τρομερά, καθώς σέλωνε τον
Μπρι και σκαρφάλωνε στη ράχη του, όμως το άλογο ήταν κα-
λό μαζί του και προχωρούσε με απαλό βηματισμό όλο το από-

γευμα. Όταν έπεσε το σούρουπο, κατέβηκαν κάτι απότομα μονοπάτια που οδηγούσαν σε μια κοιλάδα, κι εκεί βρήκαν ένα χωριό. Έξω από το χωριό ο Σάστα ξεκαβαλίκεψε και μπήκε με τα πόδια για να αγοράσει ψωμί και μερικά κρεμμύδια και ραπανάκια. Το άλογο έκανε τον γύρο έξω από τα χωράφια και συνάντησε τον Σάστα στην άλλη άκρη του χωριού. Αυτό έγινε το σχέδιο που εφάρμοζαν κάθε δεύτερη νύχτα.

Αυτές οι μέρες ήταν τέλειες για τον Σάστα και κάθε μέρα καλύτερη από την προηγούμενη γιατί οι μύες του δυνάμωναν και έπεφτε λιγότερες φορές. Ακόμα κι όταν τελείωσε η εκπαίδευση, ο Μπρι έλεγε ότι ο Σάστα καθόταν σαν σακί αλεύρι πάνω στη σέλα του. «Και ασφαλές να ήταν, μικρέ, πά-λι θα ντρεπόμουν να με δουν με σένα πάνω μου σε μεγάλο δρόμο». Αλλά παρά τα σκληρά του λόγια, ο Μπρι ήταν υπομονετικός δάσκαλος. Κανείς δε σε μαθαίνει ιππασία καλύτερα από άλογο. Ο Σάστα έμαθε να ισορροπεί στον τριποδισμό, στον καλπασμό, στα άλματα και να παραμένει στη θέση του ακόμα κι όταν ο Μπρι σταματούσε ξαφνικά ή γύριζε απότομα δεξιά ή αριστερά – κάτι που, όπως του είπε ο Μπρι, μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή σε μια μάχη. Και τότε, φυσικά, ο Σάστα τον ικέτευε να του πει ιστορίες από τις μάχες και τους πολέμους όπου είχε πάει με τον Ταρκαάν. Και ο Μπρι τού έλεγε για αναγκαστικές μεγάλες πορείες και περάσματα από ορμητικούς ποταμούς, για επιθέσεις και σφοδρές μάχες ανάμεσα στα ιππικά, όπου τα άλογα πολεμούσαν σαν τους στρατιώτες, γιατί ήταν όλα τους δυνατά, εκπαιδευμένα να δαγκώνουν και να κλοτσούν και να σηκώνονται στα πιασινά τους πόδια την κατάλληλη στιγμή έτσι ώστε το βάρος το δικό τους και του αναβάτη τους να πέφτει όλο πάνω στην περικεφαλαία του εχθρού μαζί με το χτύπημα ενός σπαθιού

ή τσεκουριού. Όμως ο Μπρι δεν είχε όρεξη να μιλάει για τους πολέμους όλες τις φορές που του το ζητούσε ο Σάστα. «Μη μιλάμε γι' αυτούς, μικρέ», έλεγε. «Ήταν του Τιςρόκ πόλεμοι και τους πολέμησα σαν δούλος και μουγκό ζώο. Δώσε μου πολέμους στη Νάρνια, να πολεμήσω σαν ελεύθερο άλογο με τους δικούς μου, και τότε να μιλήσουμε! Η Νάρνια και ο Βορράς! Μπρα-χα-χα! Μπρου-χου!»

Ο Σάστα σύντομα κατάλαβε πως, όταν άκουγε τον Μπρι να μιλάει έτσι, έπρεπε να προετοιμαστεί για γρήγορο καλπασμό.

Αφού είχαν ταξιδέψει πολλές εβδομάδες, είχαν περάσει κι άλλους κόλπους και ακρωτήρια, ποτάμια και χωριά, τόσα που ο Σάστα δεν τα θυμόταν πια, έφτασε μια φεγγαρόλουστη νύχτα που θα ξεκινούσαν πάλι το ταξίδι τους, γιατί είχαν κοιμηθεί τη μέρα. Είχαν αφήσει πίσω τους τα λιβάδια και διέσχιζαν μια μεγάλη πεδιάδα με ένα δάσος, περίπου μισό μίλι στα αριστερά τους. Η θάλασσα, κρυμμένη από τους χαμηλούς αμμόλοφους, ήταν περίπου στην ίδια απόσταση στα δεξιά. Είχαν προχωρήσει για καμιά ώρα, άλλοτε καλπάζοντας κι άλλοτε περπατώντας, όταν ο Μπρι σταμάτησε απότομα.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Σάστα.

«Σσς!» είπε ο Μπρι στρίβοντας τον λαιμό του πίσω και τεντώνοντας τα αυτιά του. «Άκουσες κάτι; Για άκου;»

«Για άλλο άλογο μοιάζει... ανάμεσα σ' εμάς και στο δάσος», είπε ο Σάστα, αφού είχε αφουγκραστεί για κανένα λεπτό.

«Όντως είναι άλογο», είπε ο Μπρι. «Κι αυτό δε μου αρέσει καθόλου».

«Μήπως είναι κανένας γεωργός που επιστρέφει στο σπίτι του αργά;» είπε ο Σάστα με ένα χασμουρητό.

«Αποκλείεται!» απάντησε ο Μπρι. «Δεν καλπάζουν έτσι

οι γεωργοί. Ούτε τα άλογα των γεωργών. Αυτό το άλογο είναι ράτσας. Και το οδηγεί καβαλάρης αληθινός. Θα σου πω τι γίνεται, Σάστα. Κάποιος Ταρκαάν περνάει από εκείνο το δάσος. Αλλά δεν είναι πάνω στο πολεμικό του άλογο... αυτό που ακούγεται παραείναι ελαφρύ. Θα έλεγα πως είναι καθαρόαιμη φοράδα».

«Ό,τι κι αν είναι, σταμάτησε τώρα», είπε ο Σάστα.

«Δίκιο έχεις», είπε ο Μπρι. «Και γιατί σταμάτησε τώρα που σταματήσαμε κι εμείς; Σάστα, αγόρι μου, πιστεύω ότι κάποιος μας ακολουθεί».

«Τι κάνουμε τώρα;» είπε ο Σάστα ψιθυρίζοντας πιο πολύ από πριν. «Λες να μας βλέπει κιόλας, όπως μας ακούει;»

«Όχι σε αυτό το φως, αρκεί να είμαστε ακίνητοι», απάντησε ο Μπρι. «Αλλά κοίτα! Έρχεται ένα σύννεφο. Θα περιμένω να σκεπάσει το φεγγάρι. Μετά θα στρίψουμε στα δεξιά μας όσο πιο αθόρυβα μπορούμε, και θα κατηφορίσουμε στην παραλία. Μπορούμε να κρυφτούμε στους αμμόλοφους, αν χρειαστεί».

Περίμεναν μέχρι το σύννεφο να κρύψει το φεγγάρι και μετά, πρώτα περπατώντας και μετά με ελαφρύ καλπασμό, κατευθύνθηκαν προς την παραλία.

Το σύννεφο ήταν μεγαλύτερο και πιο παχύ απ' όσο έμοιαζε στην αρχή και σε λίγο η νύχτα έγινε πολύ σκοτεινή. Εκεί που ο Σάστα έλεγε μέσα του *πρέπει να φτάνουμε σε εκείνους τους αμμόλοφους τώρα*, ξαφνικά πάγωσε το αίμα του από έναν τρομακτικό θόρυβο που αντήχησε στο σκοτάδι μπροστά τους. Ήταν ένας μακρόσυρτος βρυχηθμός, μελαγχολικός και απίστευτα άγριος. Αμέσως ο Μπρι έκανε μεταβολή και άρχισε να καλπάζει ξανά προς την ενδοχώρα όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Σε ένα απεγνωσμένο ταξίδι, δύο φυγάδες συναντιούνται και ενώνουν τις δυνάμεις τους. Μολονότι το μόνο που θέλουν είναι να ξεφύγουν από τη σκληρή και περιορισμένη ζωή τους, σύντομα βρίσκονται στο επίκεντρο μιας τρομερής μάχης. Μιας μάχης που θα καθορίσει την τύχη τους, αλλά και τη μοίρα της ίδιας της Νάρνια.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΤΟΥ είναι το τρίτο βιβλίο από την κλασική σειρά λογοτεχνίας του φανταστικού του Κ. Σ. Λιούις, ο οποίος, εδώ και πάνω από εξήντα χρόνια, μεταφέρει τους αναγνώστες όλων των ηλικιών στη μαγική χώρα της Νάρνια, εκεί όπου τα άλογα μιλούν και το πεπρωμένο περιμένει. Το βιβλίο περιλαμβάνει τις πρωτότυπες ασπρόμαυρες εικόνες που είχε δημιουργήσει για τη Νάρνια η βραβευμένη Πολίν Μπέινς.

NARNIA®

The Chronicles of Narnia®, Narnia®, and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte. Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Η χρήση χωρίς άδεια απαγορεύεται ρητά.

www.narnia.com

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26598